

Experimental, genial i catàrtica Sílvia Pérez Cruz

La cantant palafrugellenca va tancar diumenge la darrera de les jornades del seu nou espectacle teatralitzat 'Género imposible' al festival Grec

Sílvia Pérez Cruz | Vicens Tomàs

El que es va viure diumenge al vespre al Teatre Lliure de Montjuïc va ser mostra de pura genialitat. A les 20:30h, el teatre acollia, en el marc del festival Grec, la darrera jornada del nou espectacle de **Sílvia Pérez Cruz**. I dic espectacle, volent-ne remarcar cadascuna de les lletres i cadascun dels significats que s'hi associen. Què tenia de diferent de la resta de concerts que fa habitualment l'artista palafrugellenca, o dels que ja hem pogut veure aquest mateix any? Per començar i dir-ho fàcil, podríem resumir-ho en què no era ben bé un concert a l'ús.

Pérez Cruz va descobrir a finals del 2020 el seu darrer disc, *Farsa (género imposible)* (Universal Music, 2021), un treball que recollia anys de projectes interdisciplinaris amb una nova mirada. "M'he adonat que de manera natural aquests últims anys he tornat a alimentar la meua música cercant en tot tipus d'arts escèniques. Vaig veure que tenia diverses cançons que no estaven publicades enlloc i que m'estimo moltíssim. Les he tornades a gravar sense pensar en l'origen -dansa, cinema, teatre...- i les he tractades com a cançons independents", explicava l'artista el passat mes d'octubre. "Farsa té a veure amb com soc, amb la meua essència i és un mirada sobre com afronto la creació. A més, hi tanco un cicle perquè he retornat a la infància i a la manera com la meua mare m'havia ensenyat a mirar el món."

Seguint aquesta mateixa filosofia, a més dels recitals més habituals (tant sola com acompanyada de la magnífica banda **Farsa Circus Band**), l'artista va voler crear alguna cosa

única i diferent, i igualment interdisciplinària. Així que va contactar amb artistes de diferents àmbits - alguns amb qui ja els lligava projectes anteriors-, com la ballarina Elena Córdoba, qui va coordinar tota la gestualitat; el dramaturg, actor i poeta Pablo Messiez, que en va supervisar la paraula; a més dels escenògrafs Sílvia Delagneu i Max Glaenzel, el pintor i il·luminador Carlos Marquerie, l'enginyer de so Juan Casanovas o la dissenyadora de vestuari Cecilia Molano, entre altres, i va començar a filar aquest espectacle que porta per nom *Género imposible*. I des de dijous, i fins diumenge, se n'han pogut gaudir els resultats.

Parlem d'espectacle, perquè tot estava pensat al detall, tot seguia un fil, no hi havia res independent: era un tot. Va començar amb una **Pérez Cruz** enclaustrada en un cub que representava una habitació, amb una petita finestra des d'on la vèiem cantar "Plumita". Ja amb les emocions a flor de pell, i la paret que -literalment- la separava del públic aixecada i desapareguda, l'artista va cantar "La flor" (no inclosa al disc), que la va dur a primer terme de l'escenari a xiuxiuejar, sobre un girasol: "si no canto lo que siento, me voy a morir". I de cop, més elements s'anaven sumant a la seva veu i a les seves composicions, fent-les brillar d'una manera nova, completant alguna cosa que pensàvem ja completa. Unes projeccions a la pantalla del fons de l'escenari, on s'hi veia un vídeo d'un riu i un bosc, els sons d'uns ocells piulant, i ella mateixa creant sons d'aigua sobre l'escenari, vessant davant del micròfon aigua d'una gerra a un got, dotaven de textures la melodia i el significat de les paraules que cantava **Pérez Cruz**, fins al punt en què, de la mateixa por a la "inmensidad del campo" que ella entonava, tant imatge com so es corrompien.

Sílvia Pérez Cruz al Teatre Lliure presentant l'espectacle 'Género imposible' en el marc del Festival Grec
Foto: Vicens Tomàs

"Todas la madres del mundo" o "Som somiat" -del *Proyecto drama*, predecessor de *Farsa (género imposible)*-, interpretades amb una **Pérez Cruz** propera, acústica i només amb la guitarra entre les mans, modulaven la intensitat, just després. Estirada des del llit, fent ballar les mans com

mogudes pel vent, amb els sons de la seva respiració i uns cors que just acabava de gravar, l'artista va començar a fer una mena d'introducció d'"Ensumo l'abril", fins a cantar-la sencera, ja assegurada, acompanyada de la seva guitarra elèctrica mentre un sol invisible es ponía i tenyia de taronges i liles la pantalla del darrere.

I de sobte, es va fer de nit. I **Sílvia Pérez Cruz** va desaparèixer per volar imponent fins a dalt del cub-habitació i, vestida amb una túnica negra, es va preparar per un dels punts àlgids -literalment i figurada- de l'espectacle. Amb una veu punyent que destil·la tanta calidesa com destresa, sobre el so d'uns violins i uns percussions pregravades, va fer brillar les paraules de Sylvia Plath amb "Fatherless". Sense permetre ni un descans després de l'explosió emocional que s'acabava de viure tant dalt com a baix de l'escenari, **Pérez Cruz** va lligar directament una cançó amb l'altra i va entonar espectacularment a *cappella* (i després sumant-hi guitarra) "Sound of silence", dalt del cub retallada entre un cel estrellat, replet de "*darkness, my old friend*". I és que tot tenia sentit i un lloc especialment pensat. Cada so, cada joc amb els diferents elements: els silencis, els violins pregravats, les imatges projectades d'Adriana Vila o les llums que il·luminaven l'escenari. I el públic no va poder fer altra cosa que desfer-se en aplaudiments.

I llavors, viatjant encara més per un camí ple de poesia i transcendència, **Pérez Cruz** va sortir de darrere el cub, amb el vestuari canviat i ataviada amb un conjunt rosa, ballant al ritme de "Siga el baile". No va ser difícil captar, des de les primeres files, un sorprenent *playback*, que va prendre sentit quan la palafrugellenca es va començar a allunyar del micròfon, i amagar de nou darrere l'habitació-cub, mentre es tornava a canviar de roba, i se la sentia cantar sense micròfon, "a grito pelao". I així, sobtadament, una cançó va donar pas a l'altra, i "Grito pelao" va prendre el seu sentit més literal.

Entre poesies pregravades, textos recitats, o versos cantats, l'espectacle va anar acabant, sense haver-ho advertit, amb "Tango de la Vía Láctea", "Tres locuras" o "Pena salada". Les ovacions del públic van ser instantànies i després de minuts d'aplaudiments i un sentit agraïment per part de **Pérez Cruz**, la música va oferir un "Mañana", demanant als assistents que li fessin els cors. Els aplaudiments van ser -de nou- tants, que l'artista va sortir a l'escenari una darrera vegada a fer un últim bis inesperat: "Cucurrucucú paloma".

Sílvia Pérez Cruz al Teatre Lliure presentant l'espectacle 'Género imposible' en el marc del Festival Grec
Foto: Vicens Tomàs

Com comentava en una crònica anterior, sobre el xou *Abril 2020* que va presentar **Pérez Cruz** aquesta darrera primavera al Festival Internacional de Jazz de Barcelona, *no cal dir que sempre és un plaer escoltar-la i veure-la en directe*. Però el que va passar diumenge va superar amb escreix les expectatives i va ser mostra, com deia a l'inici d'aquest mateix article, de genialitat. No només de genialitat de **Pérez Cruz**, amb la seva veu especialment sobresortint diumenge i amb la idea original de l'espectacle, sinó per la conjunció de cura, atenció al detall, obertura de mires i treball en equip que s'endevinava al darrere i que va fer que dues hores en semblessin mitja, i que una catarsi emocional dominés tot el públic congregat a Montjuïc.